

Als een vrouw met een vaasje flirt, is Charlotte Bouckaert in de buurt

You are an Object to me
Charlotte Bouckaert / Platform 0090

FOCUS KNACK / Els Van Steenberghe 04-04-2024, 15:31

© Fred De Brock

Charlotte Bouckaert is een buitenbeentje in de podiumkunsten én een buitenbeentje in de beeldende kunst. In de zone tussen waar die kunsttakken elkaar kruisen, voelt ze zich op haar best. Dat blijkt ook uit haar nieuwe voorstelling *You Are an Object to Me*. Dan moet je concluderen: als een vrouw met een vaasje flirt, is Charlotte Bouckaert in de buurt.

Er was eens een appel. Hij keek uit over een witte vlakke en besloot op verkenning te trekken. Dankzij zijn kroontje bewoog hij zich geruisloos voort over de vlakke. Hij liet daarbij een zwart verfspoor achter. Eens hij de witte vlakke overgestoken, trof hij een stel vaasjes. Zij schuurden lieflijk tegen elkaar aan en keken toe hoe – een eindje verder – een vaasje aan een draadje door de lucht zweefde terwijl een peertje pirouettes draaide...'

Natuurlijk zijn we nuchter! De bovenstaande paragraaf is een poging tot navertellen van wat Charlotte Bouckaert tijdens de eerste minuten van haar voorstelling vertelt. Ze vertelt zonder woorden maar met beelden waarin objecten de hoofdrol spelen. Dat deed ze eerder al in, onder meer [In Between Violet and Green](#) of [Walden](#), het stuk dat ze samen met Jonas Vermeulen maakte. Nu zet ze stillevens centraal. Inspiratiebron: het werk van de Italiaanse schilder Giorgio Morandi die er zijn levenswerk van maakt om beeldschone schilderijen waar kannen, vaasjes en appels de hoofdrol spelen.

Dat klinkt saaier dan het is. Bouckaert voegt 'leven' toe aan beeldende kunst. In dit geval: aan Morandi's kunst. Typische 'stillevensattributen' zoals appels, citroenen en kannetjes krijgen in deze performance een discreet eigen leven. Hun bestaan wordt plots verstoord door de mens die blijkbaar met hen samenleeft.

Marie De Corte speelt die mens in een hemdjurk, grijze broekkousen en witte schoentjes. Ze lijkt te crashen – van liefdesverdriet? – tussen haar vertrouwde objecten. Ze neuriet *'Wild thing, you make my heart sing!'*, en de draaiende en schurende voorwerpen verstommen. Ze nijpt bitsig in het zwevende kannetje tot het een vormeloos ding wordt. De andere voorwerpen verstarren nog meer.

Dit is beeldende kunst met het vluchtige leven dat zo eigen is aan podiumkunst. En het is podiumkunst met de visuele kracht (en hang naar perfectie) die eigen is aan beeldende kunst.

Intussen dingt ook een bloemkool – bengelend aan een touwtje – naar aandacht én valt een kannetje om waardoor het zijn blauw bloed uitgiet over de eens witte vlakke.

Waarover gáát dit? Over mensen die emoties – hun emoties – projecteren op de objecten die hen omringen. Bouckaert creëert met behulp van onder meer verf, touwtjes, porselein en een overheadprojector vlak naast de speelvloer een universum waarin Marie De Corte de mens op z'n intiemst toont. Crashend tussen ogenschijnlijk ziellose objecten en, al tekenend, proberend om zelf object te worden herleeft ze. Terwijl prevelt ze Marlene Dietrichs *Where Have All The Flowers Gone*.

Dat is een verhaal dat je erin kan maar niet hoeft te zien. Dit is de zin die je kan maar niet hoeft denken: 'als een vrouw met een vaasje flirt, is Charlotte Bouckaert in de buurt.' Maar Bouckaert wil niet zozeer een of dat éne verhaal vertellen. Ze creëert ruimtes waarin je als toeschouwer geprikkeld wordt om verhalen te zien. Niet het verhaal maar de secuur vormgegeven en voortdurend veranderende ruimte is het meest bijzondere. Die ruimte wiegelt voortdurend tussen beeldende kunst en podiumkunst.

Het is beeldende kunst met het vluchtige leven dat zo eigen is aan podiumkunst. En het is podiumkunst met de visuele kracht (en hang naar perfectie) die eigen is aan beeldende kunst.

